

постыпиль тѣй и господарь-тъ му послѣ много му благодариль. Той самичакъ казвалъ: «за голѣма часть отъ списанія-та си, азъ съмь длъженъ на слуга-та си.»

Съ постыпаніе-то си той показва рѣшителность и наврѣмянность, условія необходими за сполука-та на какво да е добро пѣщо.

Виллямъ Х. Прескотъ, а) единъ Американецъ, бѣше доста отличенъ историкъ. «Той бѣше не само геніаленъ человекъ, кой-то е едно блистаніе на Американска-та книжевность, но съ нравственія си животъ и съ привлекателни-тъ си расположенія, той бѣше едно украшеніе и радость въ дружба-та. Негова-та смъртъ бѣше голѣма загуба и за общество-то въобще и за ученія свѣтъ въ частно.»

Да ся забѣлжи, че едно-то му око ся изгуби, тѣй що-то бѣше твърдѣ мжно за него да ся занимава въ учебно-то поле. И като не бѣ отъ твърдѣ долни радители, той можеше да си ся успокоява съ нѣкое лесно занятіе, кое-то не изискуваше толкова здрави очи и силенъ умъ. Но той искаше да е полезенъ человекъ и затова прѣзрѣ всички-тъ трудове и ся посвяти на наука-та. Въ неговія животъ има доста добри поученія, но сега ще дадемъ само онова, кое-то ся касае до расподѣленіе-то и употрѣбленіе-то на врѣмя-то.

«Той управляваше живота си съ една прѣвѣсходна точность. Особно въ всичко що-то ся касае до повседневно-то расподѣленіе на врѣмя-то, колко-то за умственни-тъ си работи, за дружественни-тъ си пріятности и за тѣлесни-тъ си грижи — за діета и всичко — той бѣше строгъ и точенъ.»